

La foc sărman...

Încrâncenat, mă scutur de-o caldă înduioșare!...
Prin zdrențe lungi de neguri, prin vagi împrejurimi,
Se tânguie, ezită, aruncă punți precare
Nedeslușite sonuri, jilave-ntunecimi!

Și stă să se-nnopteze!... M-aciuez sub coastă!...
Prin plesnele de ploaie, prin vântul pizmăreț,
Câte-un poem, sihastru, s-abate și-adastă
Să mustuim porumbe, sau coarne, sau bureți...

E-un foc sărman de paie, surcele și găteje...
Pe trunchiuri neclintite, zac umede tăceri;
Și cum, pierduți, rămânem în năzăriri și mreje,
Neverosimil pare totul: trecut, frământ, dureri.

Lăsați discipolii să vină...

Mă ispitește noaptea
Cu tandra-i, cu inefabila-i ambiguitate
Fascinat, aștept, instalat confortabil
În scepticismul unei resemnate
Și orgolioase extincții...
Pe chipul meu, privit atent, se pot citi
Emoții, sugestii și tăceri
Subtile, sublimite și, se putea altfel,
Discrete fulgurații de eterat sarcasm...
Nu mult, și sub un sicomor-betel, smochin,
Într-o beție extatică și plutitoare,
Mă pomenesc oficiind
Cu gesturi largi, de-o enigmatică lentoare,
Un ritual ocult: formule, incantații, anagrame...
Și ca un veritabil sacerdot, reactivez
O veche, dar orgolioasă rugă:
Lăsați discipolii să vină, în preajmă să-mi rămâie
Să descifrăm ideograma zborului căzut,
Ideograma tristei și zdrențuitei noastre zbateri!...
Lăsați discipolii să vină, să deprindem
Hermeneutica tăcerii împietrite,
A labirintului,
A porților închise, strașnic zăvorâte...
Să ascultăm cum timpul își resoarbe
Stranietatea, frigul și zădărnicia

Sfielnic și sărman encomion

Mi-aș fi dorit, nespun, să mă învrednicesc
De darul profeției, al săvârșirii de minuni,
De cel al izgonirii duhurilor necurate...

Manuscris

Pe împietrit la inimă, să-l moi!... Să-i izbăvesc
Pe prost și pe nebun de vorbele deșarte!...
Mi-aș fi dorit să gătui demonul ispitei
Al zavistiei, al trufiei și al limbușiei;
Să oblicesc cărări unde se-ntinde sifla
Cu liniștea suspectă a minții-n cumpănire!
Și toate nu oricum, ci-n aspra nevoiță
Și strâmtorarea obștii isihaste!...
Nu-ntâmplător, de-o vreme, tot mai des,
În clipele-mi de veghe, de amară singurare,
Mă văd scrutând, cu ochii plini de lacrimi
Și ferveare,
Hăisoavele!... Mătăniile de penitență!... Rasa
Cu-ncingătoarea ei de frânghie!... Saboții!...
Cum apăr cu smerenie Lumina
Făgăduinței pe care-o întrețin
Și-o ocrotesc cu palmele-amândouă
- Sfielnic și sărman encomion,
Sfășietoare taină, tremurătoarea mea izbândă -

Trecut-au anii...

Trecut-au anii peste noi, bătrâne lector
Și nu mai dăm, precum Achile și cu Hector,
Sub zidurile Troiei, încrâncenate lupte:
Ni-s scuturile sparte și săbiile rupte!...

Din *norii lungi* ce își târăsc *pe șesuri*, trena,
Nu mai descind Apollo, cu Ares și Athena,
Triumviratul volnic să-nceapă și să-ncheie
Cu-augusta lor prezență, mareața epopee!...

E-o liniște suspectă!... Culori trecute, pale!...
Nu mai răsună muzici, nici marșuri triumfale!...
Au amuțit, de-a pururi, vuindele ovații,
Cu ele și ofrande, și jertfe și libații!...

Dar cum mă dor cumplit tăcerea și tăgada,
Îmi pun armura grea, cu sulița și spada
Și coiful de temut *al altor vremuri*
Să fac, o, lector, *ca din nou să tremuri!*

Ion DINVALE